

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **M. A.**, narozeného dne X
státní příslušnost: Tuniská republika
trvale bytem X,
zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2025, čj. CPR-19612-3/ČJ-2025-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 11. 5. 2025, čj. KRPA-127030-20/ČJ-2025-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období minimálně od 9. 4. 2025 do 17. 4. 2025, a dále z důvodu, že závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně na 1 rok, kdy počátek doby vyhoštění počne běžet ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Doba k vycestování byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 29. 7. 2025, čj. CPR-19612-3/ČJ-2025-930310-V248, tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně namítl nesprávné právní posouzení pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“; to v případě žalobce žalovaná mechanicky dovodila z existence trestních odsouzení a přestupkových jednání, aniž by posoudila skutečnou závažnost a aktuálnost hrozby. K tomu žalobce odkázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) v rozsudku čj. 3 As 4/2010-151, a dále na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve věci *Boultif proti Švýcarsku*, bod 48.
4. Dále žalobce namítl nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v ČR pobývá od roku 2013, mluví česky, je plně asimilován, má zde přátele a pracovní zázemí. Odkázal přitom na sedm kritérií přiměřenosti vyhoštění, které je podle závěrů ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku*, která nebyla dostatečně zohledněna, a dále na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 85/2011, kde uvedený soud zdůraznil nutnost respektu k mezinárodním závazkům.
5. Žalobce též namítl nedostatečné zohlednění jeho zdravotního stavu, kdy trpí Bechtěrevovou nemocí a dlouhodobě se léčí. Žalovaná dle názoru žalobce v rozporu s judikaturou ESLP ve věci *Paposhvili proti Belgii* bagatelizovala dopady přerušení jeho léčby.
6. Žalobce rovněž namítl, že správní orgány opomněly možnost uložení mírnějších opatření, které žalobce navrhoval, konkrétně opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců. To bylo odmítnuto bez konkrétního odůvodnění. K tomu odkázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 158/2009 (*pozn. soudu - toto rozhodnutí však zdejší soud nedohledal*).
7. Konečně, žalobce namítl nedostatek řádného odůvodnění, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze obecné fráze o ochraně veřejného pořádku, ale chybí konkrétní úvaha, proč převažuje veřejný zájem nad osobními vazbami a zdravotními potřebami. K tomu odkázal na závěry ESLP ve věci *Maslov proti Rakousku*. Správní orgány též porušily princip proporcionality.

8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil, eventuálně aby věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími, které žalovaná vypořádala.
10. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě nevyjádřili výslovný nesouhlas s takovým projednáním věci.
12. Žaloba **není důvodná**.
13. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
14. Podle §119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) *[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.* (zvýraznění doplněno městským soudem).
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců *vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.* (zvýraznění doplněno městským soudem).
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout*

ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

18. Ze správního spisu soud zjistil, že na pracoviště OAMP Žukovského v Praze 6 byla vyslána hlídka cizinecké policie ke kontrole cizince, u něhož vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně. Z úředního záznamu ze dne 17. 4. 2025, čj. KRPA-127030-1/ČJ-2025-000026 vyplynulo, že při kontrole žalobce, který se na pracoviště OAMP dostavil toho dne dobrovolně, předložil pouze dokumenty o ztrátě dokladu ze dne 26. 10. 2023, následně byl řádně ztotožněn a lustrací v příslušném systému cizinců bylo zjištěno, že na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu rodinného příslušníka občana ČR s platností od 6. 4. 2016, které bylo zrušeno rozhodnutím čj. OAM-14608-14/ZR-2024 a nabylo právní moci 10. 3. 2025. Jiným oprávněním k pobytu žalobce nedisponoval.
19. Dne 17. 4. 2025 bylo s žalobcem proto zahájeno řízení o správním vyhoštění (viz oznámení čj. KRPA-127030-8/ČJ-2025-000022-SV) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. a § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Ve stejný den správní orgán I. stupně žalobce vyslechl, o čemž pořídil protokol čj. KRPA-127030-9/ČJ-2025-000022-SV. Výslech proběhl bez účasti tlumočníka, neboť žalobce výslovně uvedl, že českému jazyku plně rozumí. Přítomnost zástupce u výslechu žalobce nežádal. Z tohoto výslechu vyplynulo, že žalobce je rozvedený, bezdětný, do ČR přicestoval z vlasti v roce 2013 a do roku 2023 tady pracoval. Aktuálně pracoval v pizzerii San Karlo. V ČR pobýval na základě povolení k trvalému pobytu od roku 2016. K dotazu správního orgánu ohledně ukončení jeho trvalého pobytu ke dni 10. 3. 2025 z moci úřední žalobce uvedl, že o tomto ukončení nevěděl, proto šel na odbor azylové a migrační politiky. V ČR bydlí na adrese v Praze, tuto adresu ovšem nikde neoznamoval. Bydlí tam sám, smlouva je také psaná na něj, občas tam s ním bydlí přítelkyně, trvá to tři měsíce, navštěvuje ho pouze o víkendu na pár hodin, jmenuje se H. Z. K., nar. X, česká státní občanka, je to jeho bývalá manželka, jsou rozvedeni od 10. 12. 2019. Děti nemají.
20. Žalobce si je plně vědom svého protiprávního jednání, proto se dostavil ke správnímu orgánu. Cestovní pas žalobce ztratil asi někde na ulici I. P. Pavlova v Praze, ztrátu hlásil na policii 26. 10. 2023, před 4 měsíci si požádal na ambasádě o nový cestovní doklad, příští týden si tam zajde to vyřídit s příslušnými doklady (nájemní smlouvou, pracovní smlouvou a finanční hotovostí 2.600 Kč). Žádný doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území ČR, nemá. V ČR ani ve vlasti žádný majetek nevlastní, jeho rodiče si pronajímají ve vlasti byt, v případě návratu by možná mohl u nich bydlet. S otcem je v telefonickém kontaktu. V případě vyhoštění se do vlasti nevrátí, hrozí mu tam vězení, ale může vycestovat do Kanady, USA, pouze si musí zařídit pas. Žalobce žádné společenské, kulturní či sportovní aktivity nebo vazby v ČR nemá. Nemá zde ani žádnou osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, kromě bývalé manželky v ČR nikoho jiného nemá, ani osobu, pro kterou by bylo skončení jeho pobytu na území z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Se svou bývalou manželkou se schází občas, ale nechce jí zatahovat do tohoto řízení, žalobce výslovně uvedl, že s ní nesdílí společnou domácnost, navštěvuje ho jen občas.
21. Žalobce dále uvedl, že má v ČR zdravotní pojištění, je zdravý, již 5 let užívá léky na páteř Imraldi každých 14 dní, má Bechtěrevovu nemoc (onemocnění páteře), ale chodit může. Lékaře navštěvuje každé tři měsíce, kvůli odběru krve a moči, může doložit lékařské zprávy. Žalobce má i finanční prostředky k dalšímu pobytu a vycestování z ČR, pracuje v pizzerii, dostává výplatu. Dále žalobce uvedl, že v ČR má dluhy ve výši 1.300.000 Kč.

22. Z výsledku žalobce též vyplynulo, že byl v ČR dvakrát odsouzen, jednou za poškození cizí věci, podruhé za nebezpečné ohrožování plynovou zbraní.
23. Ke svému vycestování žalobce uvedl, že mu ve vlasti nehrozí žádné nebezpečí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest apod., není tam ani nijak ohrožen na životě, ani mu nehrozí, že bude držen v otroctví nebo v nevolnictví, ani mu nehrozí výkon nucených prací. Ve vlasti má také zaručeno právo na osobní bezpečnost, na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, ma též zaručeno, že v jeho vlasti budou jeho záležitosti projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. Závěrem žalobce dodal, že nic ve výsledku doplnit nebo změnit nežádá, podepsal jej jako úplný a správný, může předložit pracovní smlouvu nebo lékařské zprávy.
24. Ve správním spisu je též založen opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 17. 4. 2025, v němž jsou evidovány tři záznamy: (i) trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 10. 2022, sp. zn. 8T 135/2022, odsouzen za spáchání trestného činu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, v právní moci dne 14. 1. 2023, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce 12 měsíců se zkušební dobou 18 měsíců (do 14. 7. 2024); (ii) trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. 8. 2023, sp. zn. 4T 99/2023, odsouzen souhrnným trestem za spáchání trestného činu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, v právní moci dne 27. 9. 2023, za což mu bylo uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce 12 měsíců se zkušební dobou 28 měsíců (do 14. 5. 2026); (iii) rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 2. 2024, sp. zn. 3T 14/2024, odsouzen úhrnným trestem k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 měsíců za spáchání trestných činů podle § 353 odst. 2 v souběhu s § 358 odst. 1, a podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) v souběhu s § 358 odst. 1 trestního zákoníku, se zařazením do věznice s ostrahou, a dále k trestu propadnutí věci. Tento rozsudek byl potvrzen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2024, čj. 5 To 62/2024.
25. Z opisu z evidence přestupků ze dne 17. 4. 2025, které je součástí správního spisu, pak vyplynulo, že žalobce má celkem 8 záznamů za období od roku 2020 do prosince roku 2024. Soud v podrobnostech odkazuje na jejich vymezení v napadeném rozhodnutí na straně 5 a 6, vesměs se jednalo o přestupky, za které mu byla uložena pokuta ve výši od 500 Kč do 10.000Kč. Vždy šlo násilné jednání pod vlivem alkoholu, buďto žalobce útočil na majetek (rozbíjel výlohy dlažebními kostkami, kameny nebo železnými tyčemi, pokusil se zapálit provozovnu s občerstvením, kradl v drogerii i v prodejně potravin), nebo na lidi (vyhrožoval zbraní v bývalém zaměstnání bývalým kolegům rasistickými výhrůžkami, obtěžoval člena ostrahy provozovny ve vestibulu metra, fyzicky napadl osobu bez zjevného důvodu, pod vlivem alkoholu ohrožoval zákazníky kadeřnictví, opakovaně se odmítal podrobit dechové zkoušce, slovně napadal zaměstnance provozovny s občerstvením), a způsoboval přitom škodu na majetku.
26. Ve správním spisu je též založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 2. 2025, čj. OAM-14608-14/ZR-2024, kterým uvedený orgán žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců a stanovil mu lhůtu k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí dle § 87l odst. 3 téhož zákona na základě výjezdního příkazu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 3. 2025.
27. Správní orgán I. stupně následně vyzval žalobce k seznámení se s podklady výzvou ze dne 29. 4. 2025, čj. KRPA-127030-18/ČJ-2025-000022-SV, čehož žalobce využil dne 11. 5. 2025,

nenavrhl však žádné změny ani doplnění, čj. čj. KRPA-127030-19/ČJ-2025-000022-SV. Poté vydal správní orgán I. stupně dne 11. 5. 2025 rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 1 roku (čj. KRPA-127030-20/ČJ-2025-000022-SV), z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

28. Žalobce napadl toto rozhodnutí blanketním odvoláním doručeným dne 22. 5. 2025, které k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2025, doplnil podáním ze dne 30. 5. 2025. Po postoupení odvolání žalované zaslala bývalá manželka žalobce paní H. K. Z., česká státní občanka, správnímu orgánu I. stupně dopis, nedatován, dne 10. 7. 2025, čj. KRPA-127030-26/ČJ-2025-000022, z něhož vyplynulo, že nemá zájem o pokračování jakéhokoliv vztahu s žalobcem, protože jí vyhrožuje, obtěžuje jí, jezdí za ní jen když má problém nebo potřebuje peníze, všichni ostatní, kdo ho znali, už se s ním nechťejí vidět. Bývala manželka žalobce je znovu vdaná, má spokojené manželství, ale žalobce na ní neustále doma zvoní, má práci, kam za ní žalobce neustále dochází opilý, proto se obává o svou práci. Žalobce jí též dle jejich tvrzení zasílá vulgární textové zprávy, což také doložila kopií jedné z konverzací. Žalobce dle jejich informací neplatí uložené pokuty, pracuje bez smlouvy, celkově byl život s ním jen utrpení, a proto se rozvedla.
29. Výzvou ze dne 14. 7. 2025, čj. CPR-19612-5/ČJ-2025-930310-V248, žalovaná vyzvala žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, žalobce však tuto možnost ve stanové lhůtě nevyužil.
30. Podané odvolání žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím.
31. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
32. S námitkou žalobce nesprávného právního posouzení pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“ se soud neztotožnil. Správní orgán I. stupně tuto otázku posuzoval na straně 5 v poslední odstavci, v němž odkázal na judikaturu zdejšího soudu a využití oprávnění chránit zájmy státu a společnosti proti nežádoucímu jednání. Žalovaná pak toto posouzení výrazně doplnila v napadeném rozhodnutí na straně 8, 9 a částečně i 10, kde se touto otázkou velmi detailně zabývala. Nejdříve definovala tento neurčitý právní pojem „veřejný pořádek“ jako stav, kdy nejsou porušovány zákony ČR a práva svobody druhých, poté v souladu s návodem poskytnutým v relevantní judikatuře NSS (zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65, rozsudek ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 71/2010-112, či rozsudek ze dne 28. 6. 2012, čj. 7 As 15/2012-33), na kterou odkázala, tento právní pojem aplikovala na věc žalobce a dospěla k závěru, že šlo o závažné narušení veřejného pořádku založené na osobním chování žalobce. Žalovaná přitom zhodnotila souhrn opakované trestné činnosti žalobce, kdy jeho chování a další popsané skutečnosti lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představují aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a práva svobod druhých. Žalovaná přitom neodkazovala pouze na odsouzení žalobce, ale zabývala se i tím, že žalobce svým jednáním úmyslně porušoval zákony, kdy vědomě pod vlivem alkoholu opakovaně ohrožoval ostatní spoluobčany, opakovanými útoky na zákonem chráněný zájem společnosti vědomě porušoval správními orgány stanovené povinnosti a omezení tím, že se dopouštěl jak trestných činů proti majetku, proti pořádku ve věcech veřejných, tak i nerespektoval rozhodnutí orgánů veřejné moci. Existují tak důvody nebezpečí, že by žalobce při dalším pobytu na území porušoval právní předpisy, dopouštěl se dalšího protiprávního jednání, v němž lze spatřovat potenciál k páčání další

obdobně závadné činnosti, přičemž u něj není dána žádná snaha o nápravu či změnu chování a žalobce je tak prokazatelně stále nebezpečím pro veřejný pořádek.

33. Soud se s tímto posouzením naprosto shoduje a odkazuje na něj. Judikatura, na kterou žalovaná odkázala je na věc zcela přílehlavá, především z ní vyplývá, že „je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS).
34. V jednom z navazujících rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2020, čj. 6 Azs 333/2020-30, dále vyplývá, že NSS uplatňuje výklad pojmu „veřejný pořádek“ předestřený v uvedeném usnesení rozšířeného senátu i při rozhodování ve věcech správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 31. 5. 2012, čj. 5 As 70/2010-109, či ze dne 7. 11. 2019, čj. 1 Azs 338/2019-45). Tento výklad totiž odpovídá tomu, který zaujal Soudní dvůr Evropské unie (SDEU) ve vztahu k pojmu „veřejný pořádek“, resp. „hrozba pro veřejný pořádek“ obsaženému v čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 a 3 návratové směrnice. SDEU opakovaně judikoval, že tento pojem „předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti“, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (viz rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-554/13 *Zh. a O.*, body 50 a 60, dále shodně rozsudek téhož soudu ze dne 2. 7. 2020 ve věci C-18/19 *WM*, bod 43). Z judikatury SDEU dále vyplývá, že (ani) samotné odsouzení státního příslušníka třetí země v trestním řízení samo o sobě nestačí k tomu, aby byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek (již citovaný rozsudek *Zh. a O.*, body 50 a 54, či rozsudek ze dne 16. 1. 2018 ve věci C-240/17 *E*, bod 49).
35. V rozsudku čj. 6 Azs 333/2020-30 NSS dále zdůraznil, že „účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku **do budoucna** (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který by mohl narušit veřejný pořádek – nikoli cizince, který veřejný pořádek narušil [...]“. (zvýraznění doplnil soud).
36. Dle názoru soudu proto ve shodě se žalovanou neexistují s ohledem na dosavadní trestní i přestupkovou minulost žalobce pochybnosti o tom, že žalobce je pro své okolí nebezpečný, zejména po požití alkoholu, který evidentně užívá často, neboť téměř v každé jeho zdokumentované protiprávní činnosti alkohol figuroval. Dopouštěl se však nejen ničení majetku jiných, ale ohrožoval slovně i fyzicky osoby ve svém okolí, a to i pomocí zbraně. Ani po opakovaných správních trestech či svém odsouzení však své jednání nezměnil, není proto záruka, že by tak najednou učinil do budoucna. Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí ESLP ve *Boultif proti Švýcarsku*, soud konstatuje, že závěry tohoto rozhodnutí nesvědčí v žalobcův prospěch. Na rozdíl od věci žalobce byly totiž skutkové okolnosti v odkazované věci odlišné. Stěžovatel tamní věci se totiž dopustil pouze jednoho, byť závažného protiprávního jednání, za které byl odsouzen k trestu odnětí svobody, ve vězení se choval vzorně, absolvoval rekvalifikační kurz a po odpykání trestu žil již spořádaný

rodinný i pracovní život. Z dosud popsaných skutečností je zřejmé, že to není případ žalobce. Tato námitka není důvodná.

37. Soud se neztotožnil ani s námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na straně 6 a 7 svého rozhodnutí, neshledal žalobcovy vazby k ČR natolik těsné, aby představovaly překážku jeho vycestování, kdy žalobce sám k takovému závěru žádná tvrzení nebo důkazy ani nenabídl. Žalovaná se této otázce věnovala na 10 a 11 napadeného rozhodnutí. Konstatovala, že žalobce tuto námitku nijak nekonkretizoval, jako jedinou vazbu uvedl svou bývalou manželku, která se ovšem k jejich vztahu negativně vymezila. Žalovaná dodala, že žádné mimořádné a výjimečné okolnosti, které by znamenaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly zjištěny a nevyplynuly ani ze spisového materiálu, přitom s odkazem na judikaturu správních soudů uvedla, že přiměřenost zásahu do života cizince je nutné vždy odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé. Žalovaná zohlednila i závěry NSS, které vyžadují přihlídnutí k judikatuře ESLP k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, čehož správní orgán I. stupně dostál, přičemž žalovaná se s tímto závěrem ztotožnila také.
38. Soud takovou argumentaci považuje za přílehlavou a zcela dostačující. Žalobce v rámci svého výslechu neuvedl žádné významné skutečnosti, které by odůvodňovaly zvýšenou ochranu jeho soukromého a rodinného života. V ČR žádnou rodinu nemá, přitom jeho bývala manželka se proti jeho osobě vymezila, dokonce uvedla, že se žalobce obává. Byť žalobce tvrdil, že má v ČR řadu přátel, nijak toto tvrzení blíže nekonkretizoval, neuvedl žádného konkrétního přítele, ani jiné vazby, či už společenské, kulturní, sportovní, politické apod. Pouhá delší doba pobytu na území (ať už legální, či nelegální) nemůže být přitom sama o sobě důvodem pro upřednostnění žalobcova soukromého a rodinného života před jeho vyhoštěním v situaci, kdy se opakovaně a úmyslně dopouštěl kriminálních jednání. Jak uvedl správní orgán I. stupně na straně 10 ve druhém odstavci, byť nerozporoval integraci žalobce do společnosti ČR, závažné narušování veřejného pořádku, kdy byl cizinec opakovaně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů zcela jistě představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a práv a svobod. Délka pobytu cizince na území ČR a jeho integrace do společnosti nemůže převážet nad uvedené spáchané trestné činy a přestupková jednání, kterých se dopustil. I tato námitka je tak nedůvodná a v podrobnostech lze zcela odkázat na závěry obou správních orgánů.
39. Soud nevešel ani na žalobcovu námitku nedostatečného zohlednění jeho zdravotního stavu, kdy trpí Bechtěrevovou nemocí a dlouhodobě se léčí. Správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval v závěru strany 9 a v úvodu strany 10 svého rozhodnutí. Nepopřel, že žalobce má zdravotní potíže, které doložil lékařskými zprávami. Správní orgán I. stupně

však dodal, že z těchto zpráv nevyplynulo, že by žalobce nemohl vycestovat, žalobce pracuje, je schopen vykonávat výdělečnou činnost, může chodit i cestovat, léky či návštěvu lékaře může žalobce vyřídit i v jiných zemích, nedosahuje přitom věku, kdy by se nemohl zpětně začlenit do rodné společnosti. Žalovaná uvedenou problematiku řešila na straně 12 a 13 svého rozhodnutí, dospěla k závěru, že žalobce v ČR léta manuálně pracoval, léčí se, pravidelně dochází k lékaři, není tak důvod, že by nemohl vycestovat, zvláště když tak v minulosti činil, ani že by se nemohl léčit v domovské zemi. Žalovaná však rovněž poznamenala, že o tom, jak žalobce bere léčbu vážně, svědčí opakovaný abusus alkoholu. Žalovaná připustila, že dostupnost léčby pro žalobce bude v jeho vlasti podstatně horší, než je v ČR, není však zcela nemožná, neboť v jeho zemi původu funguje zdravotnický systém a na rozdíl od odlehlých částí země bude lékařská péče ve městě, odkud žalobce pochází, dostupnější. Žalovaná též odkázala na závěry rozsudku NSS ze dne 12. 2. 2021, čj. 2 Azs 43/2020, který v tomto kontextu nepovažoval obecně za problematickou skutečnost, pokud cizinec pochází ze země, kde jsou podmínky i podstatně horší, s výjimkou případů, kdy by vyhoštění bylo nelidské. To však není případ žalobce. Žalovaná dodala, že žalobci nic nebrání zajistit si před vycestováním potřebné léky na nezbytnou dobu a následně se může léčit v domovské zemi tak, jak to činí jiní občané, anebo v jiné zemi, kde mu bude umožněn pobyt.

40. S těmito závěry se ztotožnil i soud a v podrobnostech na ně odkazuje. V průběhu řízení nevyplynula žádná skutečnost, že by žalobce ve své zemi původu byl nucen přerušit svou léčbu. Byť soud připouští, že dostupnost léčby jeho nemoci a úroveň poskytované lékařské péče se může podstatně lišit oproti léčbě a péči, které se mu dostává v ČR, z ničeho nevyplynulo, že by žalobce zůstal zcela bez jakékoliv léčby. K tomu je nutno též připomenout to podstatné, že žalobce se sám svým opakovaným a úmyslným protiprávním jednáním namířeným vůči jiným osobám a jejich majetku připravil o možnost řešení svého zdravotního stavu v ČR, a dále, žalobce sám svým úmyslným jednáním svou léčbu sabotuje častým užíváním alkoholu. I tato námitka je nedůvodná.
41. Dle názoru soudu v případě žalobce ani neexistoval prostor, aby správní orgány žalobci uložily místo správního vyhoštění opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce tvrdí, že správní orgány tuto možnost opomněly. Toto tvrzení však není pravdivé, Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno splnění podmínek podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 (strana 4) a písm. b) bodu 4 (strana 8) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se s tímto konstatováním na straně 12 napadeného rozhodnutí zcela ztotožnila. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011-80, dodala, že důsledky pro uložení správního vyhoštění nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince. Správní orgán proto nedisponuje správním uvážením, zda správní vyhoštění uloží, či nikoliv, a závěr o uložení správního vyhoštění lze korigovat pouze prostřednictvím institutu přiměřenosti vydaného rozhodnutí podle § 119a ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců.
42. Soud ve shodě s žalovanou uvádí, že v případě splnění podmínek výše citovaných ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí jeho aplikace na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. Pro „odlišný postup“ správních orgánů, kterého se žalobce v žalobě obecně domáhal, tak nebyly dány podmínky. Z předložených správních spisů přitom jednoznačně vyplynul skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti – žalobce na území ČR pobýval nelegálně od 9. 4. 2025 do 17. 4. 2025,

poté, co se zde dopouštěl opakované úmyslné trestní a přestupkové činnosti, byl za ni odsouzen a po zrušení trvalého pobytu ve stanovené lhůtě z území nevycestoval. Současně nebyly zjištěny překážky vycestování žalobce do jeho zemi původu. Dále bylo zjištěno, že žalobce v ČR nemá žádné příbuzné. Všechny tyto skutečnosti správní orgány ve svých rozhodnutích popsaly a zohlednily je v procesu rozhodování, přičemž z jejich odůvodnění vyplývá, jakým způsobem.

43. Podmínky podle § 50a zákona o pobytu cizinců přitom nebyly dány - žalobce nemá být předán dle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13. ledna 2009, či po tomto datu podle přímo použitelného předpisu EU, není ani držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, navíc, prokazatelně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, nežádal o azyl a v návaznosti na to se na něj neuplatní tedy ani podmínky vztahující se k azylovému řízení uvedené v § 50a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a konečně nejedná se ani o cizince, který sice pobývá na území neoprávněně, ale nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění nebo pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tato námitka je rovněž nedůvodná.
44. Konečně, soud nevěšel ani na námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí a porušení principu proporcionality. Správní orgán I. stupně se otázkou proporcionality zabýval na vícero místech svého rozhodnutí, dospěl přitom k závěru o přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaná se otázce proporcionality věnovala na straně
45. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a), přezkoumatelným způsobem zabývaly. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na straně 6 a 7 svého rozhodnutí. Nejříve posoudil přiměřenost dopadů s ohledem na žalobcem tvrzené rodinné vazby na území ČR (k tomu viz výše bod 37.), poté se vypořádal s jednotlivými kritérii ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců na straně 7 a 10 svého rozhodnutí. K tomu uvedl, že žalobce je dospělý, pracuje v pizzerii, je proto schopen se o sebe postarat. Byť v domovské zemi nevlastní žádný majetek, má tam rodiče a zázemí. Jiné blízké osoby kromě jeho bývalé manželky v ČR nemá. Dle svých vlastních slov je schopen a ochoten vycestovat do vlasti. Žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby žalobce neuvedl, není jakkoliv závislý na jiné osobě, stejně tak, jako žádná osoba není jakkoliv závislá na něm.
46. K jednotlivým kritériím § 174a zákona o pobytu cizinců na straně 10 uvedl, že přetrvávají aspekty svědčící v neprospěch žalobce, proto musel učinit dílčí závěr, že rozhodnutí o vyhoštění je k povaze a míře protiprávního jednání zcela přiměřené, přičemž upozornil též na možnost využití § 122 zákona o pobytu cizinců, případně jeho možnost využití § 101 téhož zákona. Integraci žalobce správní orgán I. stupně nerozporoval, avšak nemohl odhlédnout od jeho závažného opakovaného narušování veřejného pořádku, které je zcela jistě aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a práv a svobod, na což nemohla mít vliv ani dosavadní délka pobytu žalobce.
47. Žalovaná posuzovala přiměřenost napadeného rozhodnutí na straně 10 až 13 napadeného rozhodnutí (viz výše jednotlivá shrnutí jejich závěrů), neshledala však ve věci žalobce nepřiměřenost, připomněla, že žalobce není bezúhonným cizincem, který by snad opomenutím porušil administrativní povinnosti, ale jde o recidivistu, který úmyslně opakovaně porušuje právní předpisy ČR. Neshledala ani nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by žalobci v případě návratu hrozilo, taktéž upozornila na rozpor

ve vlastní výpovědi žalobce, který na jedné straně uvedl, že vazby ve vlasti má zpretrhané a ve vlasti není již schopen životu porozumět, na straně druhé v odvolání v souvislosti s tvrzením o zhoršené bezpečnostní situaci v zemi původu tvrdil, že mu tam hrozí nebezpečí, neboť se podílí na aktivní činnosti skupiny usilující o dodržení lidských práv a svobod.

48. Soud konstatuje, že správní orgány formulovaly své závěry přezkoumatelným způsobem a jednoznačně z nich vyplývá které skutečnosti a jakým způsobem je hodnotily. Soud se závěry správních orgánů ztotožňuje a odkazuje na ně. Soud se přitom ztotožnil s žalovanou též v názoru, že odkaz žalobce na rozhodnutí ESLP ve věci *Maslov proti Rakousku*, se týká naprosto jiných skutkových okolností, ke kterým se uvedený soud vyjadřoval, což ostatně výslovně vyplývá z bodu 71 citovaného rozsudku ESLP, z tohoto důvodu žalobce nemůže benefitovat se závěrů tam učiněných, neboť na rozdíl od stěžovatele v tamní věci je dospělým člověkem, který jako dospělý do ČR i přicestoval (ve věku 22 let), v ČR se nenarodil, ani zde nestrávil většinu svého života, či nechodil zde do školy. Obdobné závěry pak lze vztáhnout i k odkazovanému rozhodnutí ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku*.
49. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je zejména co největší zohlednění individuálních okolností každého jednotlivého případu. Správní orgán je tak povinen projít alespoň uvedený seznam kritérií a posoudit jejich relevantnost pro závěr o přiměřenosti, či nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. To však neznamená, že pro každé z uvedených kritérií bude nutno se obsáhle vyjadřovat, zejména v situaci, kdy ani sám cizinec k danému kritériu ničeho neuvedl. A rovněž tak uvedené neznamená, že v každém jednotlivém případě budou relevantní všechna kritéria. K tomu je nutno poukázat na to, že není povinností správního orgánu vyjadřovat se ke všem kritériím uvedeným v § 174a, zejména pokud ani nejsou klíčové z hlediska rozhodovacích důvodů. Dále lze obecně odkázat na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, jehož právní věta zní: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“*
50. Soud dále uvádí, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným tak, jak tuto vadu rozhodnutí vymezuje dlouhodobě ustálená judikatura NSS ve vztahu k soudním rozhodnutím, která se ale plně uplatní i na rozhodnutí správní (např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005-245). Nepřezkoumatelnost přitom nelze spatřovat v dílčích nedostacích odůvodnění rozhodnutí (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Je též vhodné dodat, že dle NSS pouhý nesouhlas účastníka řízení s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky uvedeného soudu ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. (srov. rozsudky ze dne 28. 2. 2017, čj.

3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35). Zároveň nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí v projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, bod 29). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) dále vyplývá povinnost soudů odpovědět především na klíčové a důležité argumenty procesních stran (viz např. rozsudek ESLP ze dne 22. 2. 2007 ve věci *Krasulya proti Rusku*, č. 12365/03, bod 50).

51. Soud dále upozorňuje na zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Samotnou délku časové vymezení doby nelegálního pobytu, či dobu uloženého správního vyhoštění přitom žalobce nijak v žalobě nenapadl.
52. Výše formulované závěry a důvody správních orgánů lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány hodnotily a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto mluvit o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud se se závěry správních orgánů plně ztotožňuje. Správní orgány při svém rozhodování vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a cizineckých databází.
53. Podstatné tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR nelegálně a současně závažně porušoval veřejný pořádek. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

54. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. října 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně